

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΕΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Ἐν Ἀθήναις δραχμαὶ 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμαὶ 11

Τιμὰς Λεπτῶν 10

Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ πράγμα χρυσῷ 15.

Τιμὰς Λεπτῶν 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΤΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΘΕΜΕ

Δὲ θέμε μῆϊς φανατικούς
Ἵτῃς ἐκκλησιᾶς τὸν θρόνον,
Δὲ θέμε μῆϊς σχολαστικούς
Μὲ μίτραν θεολόγους,
Νὰ χάνωνται εἰς ὑψηλοὺς,
Εἰς αἰθερίους λόγους,
Νὰ δείχνουν τὴν σοφίαν των
Εἰς θεωρίας μόνον.

Δὲ θέμε νᾶναι ὄργανο
Κομματικὸν ἀκόμα
Κι' ἡ Ἐκκλησία, κι' ὁ Χριστὸς
Τὸ κόμμα νὰ δουλεύῃ,
Μητροπολίτη θέλομε
Μὲ στήθος καὶ μὲ στόμα,
Κι' ὄχι ἀρκουδα ἱστῆς Αὐλῆς
Τὸ ντέφι νὰ χορεύῃ.

Δὲ θέμε τοῦ τартуφισμού
Τὴν πομπιεμένη φύτρα,
Ποῦ τ' ὄνομα τῆς ἀρετῆς
Τὸ ἔκανε ρεζίλι,
Καὶ μ' ὅλη τὴ δεσποτικῇ
Ἵτὴν κεφαλὴ τῆς μίτρας,
Νὰ προσκυνήσῃ ἔσκυψεν
Εἰς διάκου πετραχήλι.
Μητροπολίτη θέλομε,
Μὲ δύναμι μεγάλη,
Μὲ τὰ μυαλὰ ζυγίζοντα
Σωστὰ τὰ τετρακόσα
Μὲ χρυσοστόμου θαρρετῇ,
Νὰ κουβεντιάξῃ γλῶσσα
Καὶ νὰ μὴ σκύβῃ ἱστὴν Αὐλῇ,
Ἵς δούλος τὸ κεφάλι.

ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ

Ἦτο' εἶναι τὸ ρωμέϊκο,
Χρυστάει τὴ ζωὴ του,
Δανείζεται, δανείζεται
Καὶ τρώει τὸ ψωμί του,

Μὰ ὅσω, μὲ τὰ δάνεια,
Ψευτοζωὴ γυρεύει,
Χάνει τὴν πούσουλα καὶ νὰ,
Ἀξάφνου μουφλουζεύει...

ΤΙΣ Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ

Le roi est mort, vive le roi !

Ὁ Μητροπολίτης ἀπέθανε, Ζήτω ὁ Μητροπολίτης !

Τὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς αὐτοῦ ἀνεκινήθη, ἅμα τῇ ἐδήσει τοῦ θανάτου του, ἡ δὲ μαθοῦσα μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, τὴν πένθιμον εἰδήσιν γείτων τῆς Μητροπόλεως **Ἀκρόπολις**, πρώτη ἔσπευσε νὰ τὸ παραθέσῃ παρὰ τὸ φέρετρον τοῦ μακαρίτου εἰς τὰς στήλας αὐτῆς, διὰ νὰ προλάβῃ, κατὰ τοῦτο τοῦλάχιστον, τὴν **Ἐφημερίδα**.

Εἶναι ἱκανὴ, πρὸς ἐκδίκησιν, διὰ τὸ πλάσκειν τὴν ἀπέναντι ταύτης νὰ προαναγγεῖλῃ καὶ ποῖον ἐξέλεξε διάδοχον ὁ Βασιλεὺς ἐκ τῶν τριῶν υποψηφίων καὶ τὴν χειροτονίαν του ἀκόμῃ νὰ περιγράψῃ, διὰ νὰ προλάβῃ πάντοτε τὴν **Ἐφημερίδα**, ἡ ὁποία τὴν ἐξητέλισε τόσον ἀναγγείλασα, πρώτη, μετὰ τῆς **Νέας**, τὸν θάνατον τοῦ Μητροπολίτου.

«Ἡ Ἀκρόπολις» φρονεῖ (ἀντιγράφουσαν ταῦτα ἐκ τῶν στήλων τῆς εὐγενείας τῆς, στήλων τοῦ ἀγγέλλοντος ὀψίμως τὸν θάνατον τοῦ Μητροπολίτου φύλλου τῆς) ὅτι «εἰς τὴν παροῦσαν ἐποχὴν τῆς αὐξανούσης ἀπιστίας καὶ ὑλιστικότητος, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔχει ἀνάγκην εὐσεβοῦς (διάβολοι ναι, πῶς δὲν χειροτονεῖται τότε Μητροπολίτης ὁ κ. Καζάκης;) μετὰ πεποιθήσεως ἱεράρχου κατὰ. Τοιοῦτος δὲ, (ἐπιλέγει ἡ εὐσεβὴς **Ἀκρόπολις**, ὡς μετανουθεύσας Μαγδαληνὴν, εἶναι καθ' ἡμᾶς ὁ . . . ὁ . . . ὁ . . . (δὲν θὰ τὸ πιστεύσετε λεγόμενον παρὰ τῆς **Δαμαλολομάστιδος Ἀκροπόλεως**) ὁ **Δαμαλᾶς** (! ! !) ὑπὲρ τοῦ ὁποίου θὰ εἴπωμεν τὰ δέοντα προσεγῶς».

— Βρὲ τὴν ταρτούρα ! — σὰς ἀκούομεν ἀνακράζοντας ὅλους τοὺς ἐξυπνοὺς ἀνθρώπους, — αὐτὴ νὰ πέρνῃ ἄχαρνα φωνὴ γιὰ τὸν Δαμαλᾶ, τὸν ὁποῖον ἔχει ἐξοντώσει διὰ τῶν γραφομένων του ἄλλοτε, ὁ ἴδιος Γαβριηλίδης !

Οἷα ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ . . . Δαμαλᾶ ! . .

Δὲν εἶναι πλέον Δαμαλᾶς διὰ τὴν **Ἀκρόπολιν**.

Εἶναι δαμάλι.

Εἶναι μύσχος.

Χρυσοῦς μύσχος ἴσως.

Ἄλλὰ, Δαμαλᾶ, μὴ γνώτω ἡ ἀριστερὰ, τί ποιήσει ἡ σὴ δεξιὰ !

Λοιπὸν ἔχομεν ἤδη ξεκαθαρισμένον τὸν Δαμαλᾶν ὡς υποψήφιον τῆς **Ἀκροπόλεως**.

Αἱ λοιπαὶ συνάδελφοι δὲν ἀπεράνθησαν ὀριστικῶς.

Οἱ **Καίριοι** κτυποῦν δι' ὠραίου ἄρθρου τὴν ἀσεβῆ σπουδὴν τῶν ἀνακινούντων τὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς τοῦ μητροπολιτικοῦ θρόνου παρ' αὐτὸ τὸ φέρετρον τοῦ τετελευτηκότος, ἀλλ' οὐχ ἡμῶν ἐστὶ γινῶναι χρόνους ἢ **καιροὺς** οὓς ὁ **Ῥάλλης** ἔθεσεν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ.

Ἡ **Νέα** τηρεῖ θέσιν ἐπιφυλακτικὴν.

Ἡ **Χώρα** εἶν' ἐτοίμη νὰ τοὺς πολεμήσῃ ὅλους, ἂν δὲν ᾔναι ἀντιπολιτευόμενοι.

Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ κατερχόμεθα ἀκόμῃ εἰς λεπτομερείας λέγομεν ὅτι τὸ ξεσπάθωμα τοῦ τύπου ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ Μητροπολίτου θὰ ᾔναι φοβερόν.

Ἀλλὰ θὰ ᾔναι μάταιον.

Θὰ ᾔναι μάταιον διότι Μητροπολίτης θὰ γείνη ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον θέλει ὁ Τρικούπης,

Εἶπες σήμερον **Τρικούπης**, εἶπες καὶ **Βασιλεὺς** !

Ὁ λαὸς δὲν ἔχει πλέον φωνήν.

Καὶ καθὼς πηγαίνει. ἢ καθὼς τὸν πᾶν, δὲν θὰ ἔχῃ καὶ ψῆφον μίαν ἡμέραν ! . . .

Τίς ὁ διάδοχος τοῦ Προκοπίου ;

Ὁ υποψήφιος τοῦ Τρικούπη.

Καὶ θὰ τὸ δῆτε.

Προφήτης

(οὐχὶ ἐκ τῶν μετὰ Χριστόν).

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ Η ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ

ἦσαν χθὲς μ. μ. ἀπὸ τῆς 4 καὶ 1)2 ὥρ. ἀνάστατοι. Ἐτρεχον οἱ κλητῆρες, ἔτρεχον οἱ ἀστυνόμοι, ἔτρεχεν ὁ διευθυντῆς, ἔτρεχε καὶ ὁ **Ραμπανγᾶς** νὰ ἴδῃ τί τρέχει. Προέτρεχε δὲ πάντων παραδόξως, ὡς ἐδηγὸς, ὁ Κρούκης, διάστημος λωποδύτης ἀρτί ἐξεληθὼν τῶν φυλακῶν καὶ ὡς ἀγγελιαφόρος, ἢ ὡς ἐχνηλάτης κύων, φαίνεται, προσληθὲς εἰς τὴν ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν, ἕνεκα τῆς λωποδυτικῆς αὐτοῦ πείρας. Τὸ δαιμόνιον τοῦτο, ἂν θελήσῃ νὰ ὑπηρετήσῃ πιστῶς, θὰ γρησιμεύσῃ πολὺ εἰς τὴν ἀστυνομίαν κατὰ τῶν λωποδυτῶν, ἂν καὶ ἡ παροιμία λέγῃ ὅτι κόρακας κοράλου μάτι δὲ βγάζει.

Φθάνομεν εἰς τὴν Ὁδὸν Αἰόλου, πρὸς τὴν γωνίαν τῆς τῆς παλαιοῦ **Ῥωραίας Ἑλλάδος**.

Ἐκεῖ, ἐξῶθεν τοῦ ὠρολογιοπωλείου Γεωργίου Ι. Τζοβάννη, ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, ἀφροῦντο αἱ πλάκες καὶ ἀνεσκάπτετο λάκκος.

Καὶ πλῆθος ἄπειρον μόνις συγκαταρούμενον ὑπὸ τῶν κλητῆρων, ἐσχημάτιζε κύκλον πέριξ, ἐνῶ ὁ πλησίον ἀργυραμοιβὸς ἔλεγε πρὸς τὸν σύντροφόν του :

— Ἐχε τὸ νοῦ σου στὸ μπάγκο.

Τὸ κατὰστημα πρὸ τοῦ ὁποίου ἀνεσκάπτετο τὸ πεζοδρόμιον κεῖται μετὰ τοῦ σαράφικου τοῦ κ. Λεμπέση καὶ τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος Δ. Κόππα ἢ **Ῥωραία Ἑλλάς** ἀπέναντι δὲ τοῦ καλλιτεχνικοῦ **Πελοποιείου Λευκαδίου**.

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῇ.

Παιδίον τι διήρχετο ἐκεῖθεν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου καὶ αἰφνης ῥοθάνθη ὑποχωροῦν ὑπὸ τοὺς πόδας του τὸ ἔδαφος.

Μία τοῦ πεζοδρομίου πλάξ ἐβυθίσθη. Τὸ παιδίον ἔβαλε φωνὴν ἐκπλήξεως καὶ τρόμου, φοβηθὲν μήπως ἦνοιξεν ἡ γῆ νὰ τὸ καταπῇ.

Εἰς τὴν κραυγὴν αὐτοῦ σταματοῦν οἱ διαβάται, τρέχουν οἱ ἐκ τῶν γειτονικῶν καταστημάτων καὶ εἰδοποιεῖται ἡ Ἀστυνομία.

Ἡ **Ἐφημερίς** πρώτη εἶχεν ἐκεῖ τὸν ῥεπορτερ αὐτῆς. Ὁ τῆς **Ἀκροπόλεως** διέπρεπε διὰ τῆς ἀπουσίας του.

Ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ ἐδάφους ἀπεκάλυψε τὴν ὑπαρξίν ἀρτισκαφοῦς ὑπονόμου, χθὲς, ὡς φαίνεται ὀρυχθείσης διότι ἂν ἦτο προχθεσινὴ, δὲν θὰ ἀντεῖχε βεβαίως εἰς τὸ βάρος τῶν ποδῶν τόσων διαβατῶν.

Εὐρέθησαν δὲ ἐν τῇ ὑπόνομῳ μίαν φιάλη περιέχουσα πετρέλαιον καὶ εἰς σιδηροῦς λωστός.

Συμπεραίνεται ὅτι οἱ τὴν ὑπόνομον ταύτην ὀρύξαντες προυθίνοτο νὰ κλέψωσι διὰ μιᾶς καὶ τὰ τρία παραπλεύρως ἀλλήλων κείμενα καταστήματα, περὶ ὧν εἶπομεν ἀνωτέρω ἀρχίζοντες ἀπὸ τοῦ Λεμπέση, διότι καὶ τὰ τρία δὲν χωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων διὰ πολὺ παχέος διαφράγματος.

Ἡμεῖς θεωροῦμεν τὴν σύλληψιν τῶν ὑπονομοποιῶν αὐτῶν κλεπτῶν, ὡς ζήτημα ὑπάρξεως, ὡς ζήτημα τιμῆς διὰ τὴν Ἀστυνομίαν μας καὶ ἂν ὁ ἱπποτικώτατος αὐτῆς Διευθυντῆς δὲν κατορθώσῃ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν μόνον διὰ μιᾶς παραιτήσεως ἱκανοποιεῖται ἢ ἱκανοποιεῖ ἡμᾶς.

Εἴδομεν καὶ τὸν μάρτυρα ἡμῶν Ζώην ἐν ἐξάψει διατελοῦντα μετὰ τῶν ἄλλων ἀστυνομικῶν ἀλλὰ δὲν πιστευόμενον νὰ ᾔναι διὰ τὰ δόντις του τοιαῦτα κλεπτῶν ἀνακαλύψεις.

Σημειωτέον ὅτι ἡ ὁπὴ ἀπῆλθε ὀλίγην ἐτι ἐργασίαν, ὅπως ἀνοιχθῇ ἕως κάτωθεν τοῦ ὠρολογιοπωλείου Τζοβάννη, μιᾶς νυκτὸς ἴσως τὸ πολὺ. Ὡστε ἀπόψε θὰ ᾔσαν κλεμμένα καὶ τὰ τρία ἴσως καταστήματα. Φθηνὰ τὴ γλύτωσαν καὶ ὀφείλει ἕκαστος τῶν τριῶν καταστηματαρχῶν λαμπάδα ἴσα μετ' αὐτὸ μπόδι του εἰς τὴν γειτόνισσαν ἀγίαν Εἰρήνην.

Με ταξὺ δύο, παρὰ τὴν ὁπὴν.

— Οἱ κλέφταις σ' αὐτὴ τὴν περίστασι ἤθελαν νὰ βαρέ-
σουν μ' ἓνα συμπόρι τριῶν τρυγόνων.

— D' un colpo tre gallini, ποὺ λέν οἱ Ἰταλοί.

ΑΠΟΚΡΗΑ

Νά τὴν, νά τὴν ἤλθε πάλιν ἡ τρελλὴ ἀποκρηά,
κόκκινη, ξεστηθωμένη
ἢ μὲ ντομινὰ ντυμένη

κὶ' ὄλο ράξι ἢ γρηά

Νά τὴν μὲ ξεπλεγμένα τὰ μαλλιά χυτὰ ὅσους ὅμους
μὲ γυρλάρτα στὸ κεφάλι
καὶ μὲ λ ο ὄ σ ο καὶ μὲ χ ἄ λ ι

τρέχει μέσα εἰς τοὺς δρόμους

Νά τὴν καὶ μὲ καπελλίνο καὶ μὲ γάρτζα νὰ μεγάλα
σὰν καμρία... παστρικά
ἐνῶ ἄσπρη ρυκτικιά

καμιζόλα κρύβει τ' ἄλλα...

Μὲ καρτόφ.ες καὶ τουρπούρα, μὲ λορτζὸν καὶ ποκαμίσα
μὲ βεντάτζα καὶ φακλόλι
μὲ ποδὶὰ καὶ παρασόλι...

τρέχει, τρέχει ὁλοῦσα...

Στὴν ὁδὸ Αἰδίου μέσα κατακόκκινη προβάλλει

κὶ' ἀνερμίζεται μὲ φούζια

ἐνῶ δειχνεῖ... δυὸ κουμπούρια

μὲ τὰ κάτασπρά τῶν κάλλη

Ξεμαγεύει τὰ κορίτσια τὰ παιδιὰ καὶ τὴς μαράδες

καὶ κατόπι τὴς μαζεύει

ἐνῶ τρέχουσα χορεύει

γέρους, νέους—μ α σ κ α ρ ἄ δ ε ς!

* *

Νά τὴν νὰ! Μέσα στὴς Πλάκας τὰ στερά, τὰ καλδηρίμια

Ἐπεροῦσα καὶ τὴν εἶδα

μὲ φακλόλι καὶ πλεξίδα

νὰ μαγεύη καλ.. τ' ἀγρίμια

Μ' ἀρασκουμπωμένο μπράτσο σ' ἀνταμάκια νὰ κερῶ

τὴ χρυσόξανθη βετοῖνα...

βλάμισσα μὲς τὴν Ἀθήνα

μὲ τραγούδια νὰ γυρᾷ

Στοῦ Ψυρῆ καὶ εἰς τῆς Πλάκας τ' ἀρειμάνια παιδιὰ

μιστεμένη σταυρομάνα

θὰ γυρῶσιν σὰ νταρτάνα

τὸ συρτὸ μὲ τὰ βιολιά

Μὲ καρτάδα καὶ κιθάρα καὶ ἀγάπη θὰ περάσῃ

στὴς Νεάπολεις τὰ μέρη

ποῦ τῆς νιότης τὸ ἀσκέρι

καρτερεῖ γιὰ νὰ γιορτάσῃ

* *

Μὰ σ ε μ ρ ῆ ρ εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸ τὴν βλέπω τώρα

μ' ἓνα βλέο τοῦλι μαῦρο

νὰ σκεπάξῃ σῶμα γαῦρο

δηλαδῆ.. νὰ τᾶλιν φ ὄ ρ α

Κὶ' ἀπ' τῆς Πλάκας τὰ κατώγια, ἀπὸ τοῦ Ψυρῆ σοκάκι,

ἀπὸ σπουδαστοῦ γραφεῖο,

ἔρημο, γυμνὸ καὶ κρύο,

ἢ μοδίστας καμαράκι

Ἄξαφρα εἰς σάλας μέσα χρυσωμέναις ξεπροβάλλει

κ' ἐκεῖ κόσμο ξετρελλάττει,

ὀργιάζει, ἀσελγαίνει...

—Νὰ σ' ἀλήθεια Καρπαθάλι!

Masque

ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΗΣ "ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ"

Ὁ Βλάσιος, ἀπὸ τῆς κλίνης του, ἐνῶ μόλις ἐχάραξε, φωνάζει:

— Τὴν Ἐφημερίδα.

— Δὲ βγῆκ' ἀκόμη, τοῦ ἀπαντᾷ εἰς σωματοφύλαξ του, ἐξωθεν.

Ὁ Βλάσιος μονολογῶν.

— Οὐκ ἔα με καθεύδειν τὸ τοῦ Ρούκη τρώπιον. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ παρασημοφορηθῇ παρὰ τοῦ Σουλτάνου! Τοῦ ἀμύλησα κατόπιν του τὸν Τζάκα, μὰ δὲν κατώρθωσε τίποτε· πάει, ἐμύχλιασε κὶ' αὐτός. Τοῦ κάκου παρεστάθη εἰς τὸ προτκύνημα. φαίνεται δὲν τοῦ φάνταξε τοῦ Σουλτάνου. Ἴσως θὰ ἔκαμνα καλλίτερα νὰ στείλω τὸ Μυυρογένη. Ἐκεῖνος κυπᾷ ἔτὰ μάτια καὶ μὲ τὴν ἀνατολικὴν εὐσαρκίαν του φαίνεται ὡς πασσᾶς.

Διακοπτόμενος φωνάζει:

— Τὴν Ἐφημερίδα.

— Δὲ βγῆκ' ἀκόμη. Ἀκόμα καλὰ καλὰ δὲν ἔφεξε, τοῦ ἀπαντᾷ ἡ φωνὴ τοῦ σωματοφύλακος.

Ὁ Βλάσιος ἐπαναλαμβάνει:

— Διάβολε, ναί, πρέπει νάχω τὰ μάτια μου δεκατέσσερα σ' αὐτὸ τὸ φύλλο, γιατί ἀρχισε νὰ μᾶς βάζῃ τὰ γυαλιὰ σὲ κᾶτι εἰδήσοῦλαις. Ἐκεῖνος ὁ Φραβασίλης, ὁ ἐπὶ τῶν εἰδήσεων ὑπουργός μου, ἀφίνει καὶ τοῦ ξεφεύγουν κᾶτι ἀφίξεις καὶ ἀναχωρήσεις, κᾶτι λωποδυσίαις, τὰς ὁποίας προλαμβάνει ἡ Ἐφημερίς, ὁ Σπανδωνῆς δὲν κυττάζει τίποτε ἄλλο παρὰ ν' ἀφανίσῃ τοὺς γαλατάδες μὲ ὑποσχέσεις ρεκλάμας διὰ τῆς Ἀκροπόλεως, ὁ δὲ Παναγιωτίδης ἑλόμενα καὶ ξεθυμαίνει. Ὅλους τοὺς ἔχω στύψει σὰ λευμόνια. Εἶναι πλέον λεμονόκουπαις ἄχρησταίς. Πρέπει νὰ τοὺς πετάξω σὰ σκουπίδια. Νέα πρόσκοπα, νέα... πάντοτε φρέσκα... αὐτὸ εἶναι τὸ μυστήριον τῆς ἐπιτυχίας μου...

— Τὴν Ἐφημερίδα! φωνάζει καὶ πάλιν ὁ Βλάσιος, ἀλλὰ λαμβάνει τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν.

Ἀφ' ἧς ἀκούει τοὺς κώδωνας τῆς Μητροπόλεως πενθίμως κρουομένους καὶ ταυτοχρόνως κραυγὴν ἐφημεριδοπώλου στεντορείως διαλαλοῦσαν:

— Ἡ Ἐφημερίς καὶ ὁ θάνατος τοῦ Μητροπολίτου!

Ὁ Βλάσιος ἀνατινάσσεται ἐν τῇ νυκτερινῇ αὐτοῦ περιβολῇ ἐκπληκτος.

— Ὁ θάνατος τοῦ Μητροπολίτου! ἀναφωνεῖ καὶ πότε πέθανε; Ἐμεῖς εἰδητὶ δὲν ἔχομεν! Τὴν Ἐφημερίδα γλιγῶρα. Ἀ! τὸν ἀλιτήριον Φραβασίλην!

Καὶ ἡ Ἐφημερίς, ἣν τῷ ἔφερον, σχίζεται παρ' αὐτοῦ εἰς τεμάχια, καὶ ὁ Βλάσιος, ὡς λέων βρυγόμενος, καταλαμβάνεται ὑπὸ δεινῆς συμφορῆσεως, ἥτις ρίπτει αὐτὸν ἐπὶ ἀνακλιντροῦ παρακληροῦντα, μόλις δὲ συνελθὼν καλεῖ κατεπειγόντως τὸν ἐπὶ τῶν εἰδήσεων κ. Φραβασίλην, ὅστις προσέρχεται καταβεβλημένος, τεταραγμένος καὶ προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῇ. Ἀλλ' ὁ Γαβριηλίδης ἀμείλικτος τῷ λέγει:

— Ἀπαιτῶ, πρὸς τιμωρίαν σου, νὰ ξυρῆς καὶ μαλλιά καὶ γένεια καὶ μουστάκια καὶ φρύδια ἀκόμη, ἄλλως δὲν ἐννοῶ νὰ ἐξακολουθήσῃς ἐργαζόμενος.

Ἀγνοοῦμεν εἰσέτι ἂν ὁ κ. Φραβασίλης ὑπεβλήθη εἰς αὐτὴν τὴν θυσίαν.

555

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΗΣ ΚΑΙ Η "ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ",

— Ἀ! ἄ ἄ ἄ ἄ!!

Τὸ ἀνωτέρω ἐπιφώνημα συνοδευόμενον καὶ ὑπὸ ὀριζοντίου ἐντάσεως τῶν βραχιόνων, ἦτο τὸ σύνθημα προαγγέλημα τῆς ἐκ

τῆς κλίνης ἐγέρσεως καθ' ἐκάστην πρωΐαν τοῦ Μπαρμπαγιώργη.

Ὁ Μπαρμπαγιώργης οὕτως ὑπηρετήσεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς τὸν στρατὸν, ἐξ οὗ τελευταίως ἀπεμακρύνθη μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἐπιλοχίου λαβὼν τὴν σύνταξίν του. Ἦδη δὲ ὑπηρετεῖ ὡς φύλαξ εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ παλαιοῦ στρατώνα.

Εἶναι ἡ 31η λήξαντος μηνὸς Ἰανουαρίου, ἡ ἡμέρα καθ' ἣν σὰς τὸν παρουσιάζομεν, ἐννοεῖται ὅμως ἀφοῦ πρῶτον ἐνεδύθη. Τὰ τῆς ἀμφιέσεώς του παραλείπομεν φοβούμενοι μὴ ἐπισύρωμεν τὸν ψόγον γαντιοφόρων τινῶν βέποτερ τῶν σαλονίων, τὸς εἰδικῶν εἰς τὰς ἀφηγήσεις ἀμφιέσεων.

Σὰς τὸν παρουσιάζομεν λοιπὸν ἐν πλήρει στολῇ ἐξερχόμενον τοῦ δωματίου του καὶ μεταβαίνοντα μετὰ προηγούμενον διπλοῦν κλειδωμὰ τοῦτου, εἰς τὸ ἀπέναντι μικρὸν καφενεῖον.

Ὁ κύρ Γιάννης, ὁ ἰδιοκτήτης δηλαδὴ τοῦ ἐν λόγῳ καφενεῖου, ἦτο συνδρομητὴς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς τὴν *Néar 'Eφημερίδα*. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ συνδρομὴ του ἔληξε πρὸ τινων ἡμερῶν, ἔμαθε δὲ ἀπὸ τὴν γειτόνισσά του κυρίαν Σορίαν διδασκάλισσαν, ὅτι, ὁ τύπος τῆς πρωτεύουσας ἐξῆλθεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω τῆς τελειότητος ἐν τῷ φύλλῳ τῆς *Ἀκροπόλεως*, δὲν ἀνένευσε τὴν συνδρομὴν του πρὸς τὴν *Néar 'Eφημερίδα*, ὅχι τὰς ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ν' ἀγοράζῃ καθ' ἐκάστην τὴν *Ἀκρόπολιν*.

Εἰς τοῦ κύρ Γιάννη λοιπὸν τοῦτου τὸ καφενεῖον μετέβαινε καθ' ἐκάστην πρωΐαν ὁ Μπαρμπαγιώργης, ὅχι τόσον ὅπως πῆρ καφρὲν, ὅν ἡδύνατο καὶ μόνος του οἰκονομικώτερον ἐν τῷ δωματίῳ του νὰ κατασκευάζῃ, ὅσον διὰ νὰ ἀναγινώσκῃ τὰ νέα τῆς ἡμέρας. Ὁ δὲ κύρ Γιάννης, ἂν καὶ ὀλίγον γκρινιάρην, τὸν ἡγάπα καὶ μετὰ μεγάλου θαυμασμοῦ πολλάκις τὸν ἤκουε διηγούμενον διάφορα στρατιωτικὰ ἐπεισόδια.

Τὴν πρωΐαν λοιπὸν τῆς 31 Ἰανουαρίου, ὁ Μπαρμπαγιώργης, ἀφοῦ ἐκαλημέρισε τὸν κύρ Γιάννη, διέταξε τὸν καφρὲν του, ἔλαβε τὴν *Ἀκρόπολιν* καὶ ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ δύο καθισμάτων, ἀφοῦ ἤναψε σιγάρων ἀξιοσεβάστων διαστάσεων ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ αὐτήν.

Μετὰ τινα ὅμως λεπτὰ ἐκπληκτος, ὁ κύρ Γιάννης, ἤκουσεν ἀπὸ τὸν βλασφημοῦντα ἐντὸς τῶν ὁδόντων του καὶ τὸν εἶδε στρίβοντα ἐξηγριωμένον τὸν μύστακά του.

— Τί τρέχει; Μπαρμπαγιώργη, τὸν ἐρωτᾷ πλησιάζων ὁ καφεπώλης.

— Τί τρέχει; Νά! τρέχει ποῦ δὲν ξέρουν τί γράφουνε ἐδῶ! Μπορεῖ κανένας νὰ θαυμάσῃ τὸ στρατιωτικὸν παράστημα τῶν τούρκων στρατιωτῶν. . . ἄκου; ἐκεῖ! . . . Τὸ πεζικὸν εἶναι ἐκ τῶν καλλιτέρων τῆς Εὐρώπης. . . ὀρίστε τώρα. . . Τὸ πεζικὸν ἐμποιεῖ ἀρίστην ἐντύπωσιν, βασιλευσούσης ἐν αὐτῷ ἀστυριᾶς πειθαρχίας.

Μὰ τί εἰν' αὐτὰ, κύρ Γιάννη; ποῦ τὴν ἤρως αὐτὴ τὴν ἐφημερίδα πάλιν. Τί διάβολο στραβοὶ εἶναι; δὲν βλέπουν κάθε μέρα ποῦ μᾶς κουβαλιῶνται ἕνα ζωρὸ λιποτάκται τούρκου στρατιώται καὶ ὑπαξιωματικοί, ἄλλος γιατί σκότωσε τὸν λοχαγὸ του καὶ ἄλλος τὸν ταγματάρχην του; Ἐχουν παράστημα, οἱ κουρλεῖδες; δὲν ρωτοῦν ἐμένα ποῦ ἔφαγα τὰ νειάτα μου στὰ σύννοχα καὶ τοὺς ἔξω. . . Δὲν εἶναι μέθυσοι αἱ! . . . Μόρ αὐτοὶ ἀλλάζουν τὴν πίστιν τοὺς γιὰ ἕνα ρακί. . . Μπορεῖς μὲ ἔχα ἄσκι οὕτῳ νὰ τοὺς πάρης ὅλους ἀπὸ τοὺς σταθμούς τοὺς, μὲ σημεῖον κατευθύνσεως μᾶλλον πρὸς ὀριστερά, καὶ νὰ τοὺς πᾶς ἴσα μὲ τὸν Βῆλο. Τί εἰν' αὐτὰ κύρ, Γιάννη, τί εἰν' αὐτὰ!

Ὁ γέρον στρατιώτης εἶχεν ἀναγνώσει τὸ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν δημοσιεύμενον ὑπὸ τῆς «Ἀκροπόλεως» ἄρθρον περὶ τουρκικοῦ στρατοῦ ἐν ᾧ οὗτος ἐξυμνεῖτο καὶ ἰδίως τὸ πεζικόν του.

Ὁ ἀγαθὸς κύρ Γιάννης τὸν ἐθεώρει κατάπληκτος μὴ γνωρίζων πὶ νὰ τῷ εἴπῃ, ὡσεὶ ἦτο αὐτὸς ὁ συντάκτης τοῦ ἁρθροῦ ἐκείνου.

Ὁ Μπαρμπαγιώργης ἔχωσε σχεδὸν κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ σιγάρων ἐντὸς τοῦ στόματός του καὶ βοήσας ἐπανειλημμένως ἀνέκραξε.

— Ὅριστε! καὶ τὸ πυροβολικὸν τώρα. . . Τὸ πυροβολικὸν καὶ ἔχει τοὺς καλλιτέρας ἀξιωματικούς. . . Πῶς; τὸ πυροβολικὸν τῶν τούρκων! ποῦ ἔσταις τελευταίαις συμπλοκαῖς ἐρριχνε τὰς σφαῖρας τοῦ μίλια μακρὰ ἀπὸ μᾶς, καὶ ποῦ ἂν ἐπεφτε καὶ καμμιὰ κοντά μας δὲν ἔσκαζε; ὀρίστε πυροβολικὸν ποῦ τῆς μπόμπαις τοῦ τὰς πιάναμε μὲ τὰ χέρια. . . Καὶ αὐτὰ, λέει, τὰ γράφει ἕνας γερμανὸς, ἀπὸ ἐκείνων ποῦ ἀκριβοπληρώνει ἡ Τουρκία, φαίνεται, καὶ ἐπειδὴ τοῦ κατέθηκε αὐτοῦ τοῦ γερμανοῦ νὰ δημοσιεύσῃ παραμύθια ἦταν ἀνάγκη νὰ μᾶς τὰ σερβίσουν καὶ μᾶς. . .

Καὶ πάλιν ἐρρόφησεν ὁ παλαιὸς στρατιώτης ἐκ τοῦ σιγάρου του καὶ ἐκφέρων βλασφημίαν τινὰ ἐγύρισε τὸ φύλλον ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους καὶ ἤρχισεν ἀναγινώσκων ἐκ νέου.

Σημειωτέον ὅτι ὁ Μπαρμπαγιώργης, φύσει ἀνυπόμονος, οὐδέποτε ἀνεγίνωσκε κατὰ σειρὰν τὰς ἐφημερίδας.

Μετ' ὀλίγον ὅμως καὶ πάλιν ὁ κύρ Γιάννης, ὅστις εἶχεν ἀποχωρήσει πρὸς παρασκευὴν καφέων, ἤκουσεν ἐτέραν βλασφημίαν συνοδευομένην τὴν φορὰν ταύτην, ὑπὸ τρομεροῦ γρονθοκοπήματος ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ τὴν φωνὴν τοῦ Μπαρμπαγιώργη λέγοντος.

— Μὰ τέλος πάντος τί εἰν' αὐτὰ κύρ Γιάννη; Ποῦ διάβολο τὴν ἤρως αὐτὴν τὴν ἐφημερίδα; αὐτοὶ ποῦ τὴν γράφουν ἡ κοροϊδεύουν τὸν κόσμον, ἡ δὲν ζοῦν στὴν Ἀθήνα; ἄκου; ἐκεῖ ὁ Δῆμαρχος ἐζήτησε δι' ἐγγράφου του νὰ κάμῃ ἀγορὰν τὸ οἰκόμεθον τοῦ παλαιοῦ στρατῶνος, παρὰ τὴν παλαιὰν ἀγορὰν ὅστις ἄλλοτε ἦτορ φυλακὰ καὶ τώρα δὲν χρησιμεύει εἰς τίποτε. Μὰ ἐγὼ γοῆς τὸ βράδυ ἄκομα ἐμέτρησα καὶ ἐκλείδωσα ἐκεῖ μέσα 381 φυλακισμένους; πῶς δὲν χρησιμεύει εἰς τίποτε, τὰ γ. . . .

Μετὰ τὴν ἀπονομὴν δὲ τιμητικοῦ τινος τίτλου εἰς τοὺς συντάκτας τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος, διὰ νευρικῶν κινημάτων σχίσας αὐτὴν εἰς μυρία τεμάχια, ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν ψιθυρίζων.

— Ἀκού; ἐκεῖ, ἀδελφὲ, ἀδιαντροπιᾶ, νὰ κοροϊδεύουν τὸν κόσμον! Γιὰ δαύτην καὶ γοῆς ἔγινα ρεζίλι καὶ μὲ κοροϊδεύαν ποῦ δὲν πίστευα πῶς πέθανε ὁ Μητροπολίτης.

Ἐκτοτε ὁ ἀπλοϊκὸς γέρον δὲν μετέβη εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ κύρ Γιάννη πλέον. Τοῦ ἐδόχλωσε δὲ ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ μεταπατήσῃ εἰς αὐτὸ, ἐὰν οὗτος δὲν ἐπαναγέρῃ ἐν αὐτῷ τὸ πρῶτον καθεστὸς παῦσον ν' ἀγοράζῃ τὴν πλουσίαν μὲν συνεργατῶν, ἀμύπητον ὅμως ἀληθῶς εἰδήσεων «Ἀκρόπολιν».

Λογχείας.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΩΝ ΦΦΦΦ

— Φοδερὸν κακούργημα —

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν τεσσάρων Φί ἐπὶ τῇ λεωφόρῳ Πανεπιστημίου (Φ.Φ.Φ.Φ.) κατὰ τὴν νύκτα τῆς δευτέρας πρὸς τὴν τρίτην, ὥρα 1 μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ἡ ἡμίσεια ὑπηρεσία τοῦ ξενοδοχείου, ἀποτελουμένη ἐκ δύο ἀτόμων, ἔχει κατακλιθῇ.

Δύο δὲ ἐκ τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς κάθονται καὶ κουτσοπίνου καὶ τὰ λέν, ὡς καλοὶ φίλοι.

Ὁ εἰς εἶναι σε ρβι τ ὀ ρ ο ς, ἐκ Κυνουρίας τοῦ δῆμου Γλυμπίων, χωρίου Ἀγίου Βασιλείου, ὀνόματι Παναγιώτης Κούκος.

Ὁ ἕτερος εἶναι παραμάγειρος, ὀνομαζόμενος Γεώργιος Τζούρος καὶ καταγόμενος ἐκ τοῦ ἡρωϊκοῦ Μαυροβουνίου.

Ὁ ἥρωὸς τοῦ δράματος, ὁ Τζούρος αὐτὸς, ἔχει τὴν ἱστορίαν του. Κατὰ τὸ 1885, αὐτὸς μετὰ ἐγδοήκοντα ἐνὸς ἄλλων συμπατριωτῶν του, πᾶσαμύλησεν εἰς τὸν τουρκικὸν στρατὸν ἀποφασίσας νὰ ὑπη-

ρετήρησιν ὑπὸ τὰς σημαίας τοῦ προαιωνίου ἐχθροῦ τῆς πατρίδος του, καὶ ἐπώλησεν εὐθυστότατα τὴν ὑπηρεσίαν του (ἀφοῦ ἔλαβε, διὰ δυνάμει χρέων, τρία μετζίτια μισθόν) ὡς ἀντικαταστάτης δὲ ἐν τῷ τουρκικῷ στρατῷ κατόπιν ἀντημεφθῆ με 20 εἰκοσάφραγκα.

Ἀλλὰ κατὰ τὰ συνοριακὰ, ὁ ἐκ συστήματος λειποτάκτης οὗτος, πετᾷ τὸ τουρκικὸν του φέσι, καὶ φορεῖ μαῦρο μανδύλι, στὸ κεφάλι, παίρνει μία φουστάνελλα καὶ τὸ φουσκώνει διὰ τὴν Λάρισσαν, ὅπου πωλεῖ τὸ τουφέκι του ἐνάμισυ μετζίτι καὶ ἐκεῖθεν ἔρχεται εἰς Ἀθήνας, ὅπου ἀφοῦ ὑπηρετήσεν εἰς ἄλλα διάφορα μέρη καταλήγει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Φ.Φ.Φ.Φ.

Ἐπανερχόμεθα τώρα εἰς τὴν ἐν αὐτῷ αἵματηρὴν σκηνήν.

Εἴπομεν ὅτι ὁ τσάκωνας Παναγιώτης καὶ ὁ μαυροβουνιώτης Γεώργης κάθοντα καὶ κουτσοπίνουν. Μετ' αὐτῶν τοιγὰρ τὸν πότην καὶ δύο πολῖται τρώγοντες εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον ἀπὸ τινων ἡμερῶν. Οἱ δύο οὗτοι πολῖται ἐγερθέντες ἐνωρίτερον ἀπὸ τῆς τραπέζης λέγουν πρὸς τοὺς δύο φίλους:

— Πέρασ' ἡ ὥρα, πάμε νὰ ἡσυχάσωμε· δὲν ἡσυχάζετε καὶ σεῖς;

Ἀλλὰ ἐκεῖνοι δὲν τοὺς ἤκουσαν καὶ ἐξηκολούθησαν τὸ γλέντι τους.

Οὗτω ἦλθον εἰς τὰ πρῶτα, καὶ ἐγερθέντες ἐσπρωχθῆν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, μὲ φιλικὸν ἀστεϊσμούς.

Ἀλλ' αἰφνης ὁ Μαυροβουνιώτης ἀνάπτει, καὶ χύνεται κατὰ τοῦ φίλου του ἐχθρικώτατα, ἀρπάζει τὸν πέλκεον τοῦ μαγειρείου, δι' οὗ κοπανίζεται τὸ κρέας (τὸν μπαλτά) καὶ τοῦ καταφέρει πρώτη μπαλτα διὰ, κατὰ μέτωπον. παρὰ τὸ μεσόφρουον λοξῶς.

Ὁ πληγωθεὶς κύπτει παραχαλισθεὶς.

Ὁ Μαυροβουνιώτης κραδαίνει τὸν πέλκεον καὶ δευτερόναι κτυπῶν ἐπὶ τοῦ μεταφρένου καὶ τριτόναι ἀκόμη διὰ τραύματος ἐξ οὗ ἐφάνη ὁ ἐγκέφαλος τοῦ θύματός του, κυλισθέντος πλέον χαμαί.

Ὁ φονεὺς τρέπεται τότε εἰς φυγὴν τρικλιζών. πίπτων καὶ ἐγειρόμενος, ἐνῶ οἱ κατὰ τύχην βλέποντες αὐτὸν διαβᾶται γελῶν νομίζοντες ὅτι ἦτο ἀπλοῦς μεθυσμένος.

Ὁ ἱατρός κ. Παπαδόκης προσκληθεὶς διέταξε τὴν μεταφορὰν τοῦ τραυματίου εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, ὅπου ἔτυχε πάσης ἱατρικῆς περιθάλψεως.

Τὸ δυστυχὲς θῦμα ἄγει μόλις τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Πρὸς ἐξάδελφόν του μεταβάντα ἵνα τὸν ἐπισκεφθῇ εἶπεν ὅτι ἦπτε κρασί κι' ἐμέθυσε.

Εἰς πατριώτην του δὲ ἐρωτήσαντα αὐτόν:

— Πῶς εἶσαι;

— Εἶμαι καλλίτερα, εἶπε.

— Μὰ πῶς ἔγειν' αὐτὸ; τῷ ἐπανελάθεν ὁ πατριώτης του.

— Τώρα δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, θὰ σοῦ πῶ ἄλλη ὥρα, ἐπανελάθεν ὁ τραυματίας.

— Με γνωρίζεις ποῖος εἶμαι;

— Σὲ γνωρίζω.

Ἀλλ' ἐπανελθόμεν εἰς τὸν φονέα.

Κατὰ τὴν φυγάδα του αὐτὸς ἐκυνήγηθη παρὰ τῶν κ.κ. Σκουζῆ καὶ Πιλαβίου, τυχόντων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐξῶθεν τοῦ ξενοδοχείου.

Τῇ ἐπαύριον δὲ, περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν εἰσῆλθεν εἰς τὸ κ. Φράγκου τὸ παντοπωλεῖον μόνος καὶ ὁμολόγησε τὴν πράξιν του.

— Βε' γιατί τὸν ἐσκότωσες; τὸν ἠρώτησαν ἐκεῖ.

— Γιὰ νὰ μὴ στᾶς φυλακὰς ἀπὸ τῆς κτηνωδίας.

Σ.—Ρ.—Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχεν ἡ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ, καὶ δὲν μᾶς ἐκπλήττει τοῦτο, ἀφοῦ ἐπερίμενε νὰ τῆς σημάνουν ἡ καμπάναις τὸν θάνατον τοῦ Μητροπολίτου, διὰ νὰ γράψῃ περὶ αὐτοῦ εἰς τὸ ἐπύμεινον φύλλον;

Υ. Γ.—Ὁ τραυματισθεὶς ἀπέθανεν, ἀφοῦ ἡ «Ἐφημερίς» τὸν ἀπέθανε πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς «Ἀκροπόλεως».

τρῶν, πρὸς ἣν ὁ κ. Οἰκονόμος ἐπιστέλλει τὴν ἐξῆς λακωνικὴν μὲν ἀλλὰ πολλὰ σημαίνουσαν ἐπιστολήν.

Ἰδοὺ αὕτη.

Ἐν Ἀθήναις, 27 Δεκεμβρίου 1888.

Ἐντιμὲ Κόριε

Ἀπαντῶ εἰς τὴν ἐπιστολήν σας τόσῳ μᾶλλον εὐχαρίστως, ὅσω τὸ θέμα αὐτῆς εἶναι τῷ ὄντι περισπούδαστον. Ἡ ἰδρυσις βιβλιοθήκης ἐν Πάτραις, ἀνταποκρίνεται πρὸς ἐξόχως κοινωνικὴν ἀνάγκην.

Αὐτὴ ἡ πόλις, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀκόμη κτυπᾷ ἡ καρδιά τῆς Ἀρχαῖης Συμπολιτείας, ἥτις ἐνσπικτικῶς προπορεύεται εἰς τὴν μοιραίαν τῆς λαϊκῆς ἐλευθερίας ὁδόν, πρέπει νὰ ἐφοδιασθῇ ἀπὸ ἀφθόνων πρὸς περαιτέρω φωτισμὸν μέσων. Ἡ μεγαλοπρεπὴς τότε ἐστία τῆς ἐνεργείας τῆς θὰ ἐκατονταπλασιασθῇ, καὶ μέχρι τοῦ τελευταίου ὁρίου τῶν ἀκτίνων τῆς τὸ λοιπὸν τῆς Ἑλλάδος θὰ αἰσθανθῇ τὴν ἑλξιν.

Τοιαύτη εἶναι ἡ σειρά τῆς μυστηριώδους τοῦ χρόνου ἐξελέξεως, ὥστε πάντοτε πρέπει νὰ ἔχῃ τις ὑπ' ὄψιν τὴν τυραννίδα. Ἐπὶ μόνου τοῦ σκότους θεμελιώνει αὕτη τὴν ἰσχύν της. Θέλετε τὴν πρόληψιν ἢ τὴν κατάλυσιν τῆς τυραννίδος, οἶονδήποτε καὶ ἂν φέρῃ ὄνομα αὕτη; Θέσατε εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν τὸ βιβλίον.

Δεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἰδιαιτέρας μου ὑπολήψεως.

Ἀριστείδης Οἰκονόμος

Ο ΤΥΠΟΣ ΜΑΣ ΚΑΙ Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ

Κ2' οἱ δημοσιογράφοι μας παρασημοφοροῦνται

Ἀπ' τὸ Σουλτάνο σήμερα καὶ στήν Τουρκιὰ πονοῦνται

Τὰ φύλλα των ἐλεύθερα, γιὰτ' εἶναι πλέον φίλοι

Ἡ τρικουκουβέρνησις κ2' ἡ Ὑψηλὴ τῆς Ἑλλάδος

Κ2' ἂν ξεφυτρώῃ τὸ ζήτημα κατὰ τὸν Πασχίδην

Ποῦ ῥέθει μεσ' τὴ φυλακὴ, μετὰ τοῦ Φιλιππίδου

Ἡ νέος ἀγριοκεμὰ τὴν πίστιν μας ἀλλοτρίη

Ὁ τύπος μας, σὰν τὸ λαγὸ, στὴ φτέρη θὰ λουράξῃ

Γρὸ δὲ θὰ λήθῃ στήν Τουρκιὰ κ2' ἐμπρὸς εἰς τὸν Σουλτάνο

Θὰ τότε δοῦμε γεμεῖα νὰ κάρῃ σὰν τὸ νάνο,

Σὰν τὸ τζουτζὺ τοῦ Γιαντζὶ-Κ2' σὺ κ2' ἂν μουρμουρίσῃ ἀκόμα

Μὲ μιὰς θ' ἀκούσῃ τὸ σικτὴρ ἀπ' τοῦ Χαμήτε τὸ στόμα

Βάστα καλὰ, σὺ Ἡρακλεῖ, ποτὲ μὴν προσκυρήσῃς,

Κ2' ἂς μὴ σ' ἀφίκουρ στήν Τουρκιὰ τὸ φύλλο νὰ πονοῖ ἡσυχῇ.

Τὴν ἄετι νὰ μὴ δεχθῇς ποτὲ σου συμφωνία,

Γιὰ τὸν παρὰ, νὰ μὴ χτυπᾷς τὴ μαύρη τυραννίδα.

Ἡρακλεῖς

ΕΠΙΣΤΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ

Ἀναγιγνώσκωμεν ἐν τῇ χθονίᾳ Ἐφημερίδι, ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον Ἡ Ἐφημερίς ἐν Πάτραις.

Καθ' ἣν ὥραν ἡ Βασίλισσα ἀναχωρήσασα ἀπὸ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ἐπλησίαζε πρὸς τὸ δημαρχεῖον, ὁμίλος μετρηφισμένων ἐχόντων διάφορα ὄργανα καὶ θορυβῶδως διασκεδάζοντων, οὗς ἠκολούθουν πλείστοι παῖδες, ἔφαρτε τὴν ὁδὸν τῆς Βασιλίσσης. Ἐν τῷ μετὰ δ' ἀρχηγὸς τοῦ ὁμίλου ἀναγνωρίσας Αὐτήν, καὶ φωνήσας εἰς τοὺς ἄλλους στεντόρειον ἄ λ τ λ, ἐχώρισεν αὐτοὺς εἰς δύο στοίχους, διὰ τῶν ὁποίων ἡ Βασίλισσα μετὰ τῆς συνοδείας τῆς διῆλθεν ἀντιχαιρετίζουσα τοὺς μετρηφισμένους. Οὗτοι εὐρεθέντες εἰς λίαν στενὸν χωρὸν θείν, ἤρχισαν νὰ ὑποκλίνωνται μετ' εὐλαθείας, ὅπερ τοὺς καθίστα ἔτι κωμικότερους, ἐκίνησεν δὲ τὴν ἀπλετον θυμῶν τῆς Βασιλίσσης στρεφόμενης καὶ ὁμιλοῦσης πρὸς τὸν κ. Μεσσαλῶν περὶ τῆς ἐκτάκτου ταύτης συναντήσεως. Ὅτε ἡ Α. Μ. ἐπλησίαζε πρὸς τὸ νοσοκομεῖον, εἰς τινα

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Γνωστὸν ὅτι ἐν τῇ κατ' ἐξοχὴν πόλει τῆς τε διανοητικῆς καὶ ἐμπορικῆς προόδου, μετὰ τῶν ἐπαρχιακῶν ἡμῶν κέντρων, ἐν τῇ μεστῇ ζωῇ καὶ κινήσει πόλει τῶν Πατρῶν, ἔχει ἀνακινήθῃ ἀπὸ τινος τὸ ζήτημα τῆς ἰδρύσεως δημοσίας βιβλιοθήκης.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὁρμήθη ἵνα ζητήσῃ τὴν πεφωτισμένην γνώμην τοῦ διαπρεποῦς ἐπιστήμονος κ. Ἀρ. Οἰκονόμου, ἡ διεύθυνσις τῆς ἀξιολόγου Ἐφημερίδος ΠΑ-

γωνίαν, πτωχὸν παιδίον παρακαθήμενον εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ γέροντος τυφλοῦ πατρὸς του, ἐγονυπέτησεν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου ζητοῦν ἑλεος. Ἡ Βασίλισσα ἀμείσως διὰ τοῦ κ. Μεσσαλᾶ ἔβαλεν εἰς τὴν χεῖρά του χαρτονομίσματά τινα καὶ ἀπεμακρύνθη ἀκούουσα ὁσιθεῖν τῆς ἡχηρᾶν τὴν φωνὴν τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἐπαίτου γέροντος.

Σ η μ.—Ρ.—Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχεν ἡ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ.

ΛΑΘΟΣ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΣ Κ Α Π

Τὸ προηγουμένον φύλλον τοῦ **Ραμπανγᾶ** φέρει, κατὰ λάθος ἡμερομηνίαν 27 Ἰανουαρίου, ἀντὶ 30 Ἰανουαρίου, ἐσφαλμένη δ' ἐπίσης εἶναι ἡ ἀρίθμησης τῆς ἐπιφυλλίδος, ἥτις ἐπαθε τὴν ψύχωση νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὸν ἀριθμὸν 4 ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ 5.

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

Ψύχωσης χαρτοπαίχτου.— Τόσην μανίαν εἶχε πρὸς τὸ χαρτοπαίζειν εἰς τῶν παρ' ἡμῖν διασήμεων χαρτοπαικτῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὥστε δὲν ἐνόει νὰ τὸν στερήσῃ οὐδ' αὐτὸς ὁ θάνατος τῆς ἐκ τοῦ χαρτοπαίγνιου ὑπολαύσεως. Ἐπομένως ἔγραψεν εἰς τὴν διαθήκην του τάδε:

— Διατάσσω νὰ μὲ ἐκδώρῃσι, μετὰ θάνατον, καὶ διὰ τῆς ἐπιθερίδος μου νὰ ἐπιστρώσῃσι τράπεζαν χαρτοπαίχτου ἐφ' ἧς γὰ τὰ κῶδουν οἱ πρόην συναδελφοί μου—πρὸς δὲ τούτῳ νὰ κατασκευασθῇ, ἀπὸ τὸ πετσί μου, ἐν ἀβάκτιον καὶ μία κη-
Οἱς, δι' ὧν νὰ παίζωσι τοὺς κύβους κατασκευασμένους καὶ τούτους ἐκ τῶν ὀστέων μου.

Τί λέγει περὶ τῆς ψυχώσεως ταύτης ὁ φίλος Ἀποστολίδης;

Μεταξὺ δύο, κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Μητροπολίτου:

— Ἦταν πρόβατο ὁ μακαρίτης.

— Κι' ἦταν οἱ παπάδες λύκοι.

— Ἐχeis δίκην, σ' αὐτὰ τὰ χρόνια, χρειάζεται γιὰ τέτοιους λύκους, ἕνας καλὸς μανδρόσκυλος.

Μεταξὺ ἄλλων δύο.

— Γιὰτὶ ὁ Λάτας φέλλησε τὰ πόδια καὶ ὄχι τὸ χέρι τοῦ ἀποθανόντος; ἐρωτᾷ εἰς φίλος του.

— Γιὰτὶ, μωρὲ ἀγγράμματε, ἀπὸ τὰ πόδια ἐπερίμενε τὴν κλωτσιὰ γιὰ τὸ στεφάνι. . .

— Ἀμ' ὅπως καὶ νὰ ἦναι τὸ στεφάνι κλωτσιὰ τοῦρθε.

Ἐσώθημεν ἀπὸ τοὺς Αὐστριακοὺς.— Ὁ θάνατος τοῦ διαδόχου τῆς Αὐστρίας Ροδόλφου, ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα, καθόσον οὗτος ἐξεπροσώπει τὰς νεωτέρας ἰδέας τῆς Αὐστριακῆς πολιτικῆς, καὶ τὸ ὄνειρόν του ἦτο νὰ ἐκτείνῃ τὸ κράτος τῆς Αὐστρίας μέχρι τῆς Θεσσαλονίκης. Ὁ «Ραμπανγᾶς» ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Ροδόλφου ἀναφωνεῖ, ὅτι ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα καὶ διὰ τοῦτο ἐξαφανίζει ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς τοὺς ἐχθροὺς τῆς. Θὰ εἴπῃ τις: διατί δὲν ἐξαφανίζει καὶ τὸν Τρικούπη; ἀπαντῶμεν, ὅτι καὶ τοῦτον θὰ ἐξαφανίσῃ ἐκ τῆς Ἑλλάδος, διὰ τοῦ λαοῦ, μετὰ διετίαν. Αὐτὸ τὸ λέγει καὶ ὁ καλὸς γῆρος τῆς συνοικίας Ψυρρῆ.

Θύματα χρηματιστηρίου.— Αὐτοὶ οἱ οἰκονομικοὶ συνδυασμοὶ τοῦ κ. Τρικούπη, τοὺς ὁποίους πρῶτον μανθάνουν, οἱ διὰ τρίτων προσώπων παίζοντες ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ πλούσιοι φίλοι του χρηματίζονται, ἔκαμαν καὶ ἄλλα θύματα τῶν ἐπείων ἡ ζημία ἀνέρχεται εἰς *δρ* ἑκατομμύριον. Τὰ θύματα εἶναι πάλιν οἱ πτωχοί, οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ γνωρίζουν τὰ μυστικὰ τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς τοῦ κ. Τρικούπη. Αὐτὸ πλέον λέγεται καθαρὰ ληστεία. Οἱ ληστὰς ἀπὸ τὰ ὄρη ἔλθουν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἀξιοῦνται βασιλικῶν τιμῶν. Οἱ δὲ ληστευόμενοι ἀντὶ νὰ ἐκδικοῦνται, πηγαίνουν ὡς βλάκες καὶ αὐτοχειρίζονται.

Διὰ νὰ σωθῶμεν ἔχμεν ἀνάγκην ἐνὸς Ροβεσπιέρου.

Ὁ Δαμαλᾶς Μητροπολίτης.— Ἡ «Ἀκρόπολις» μᾶς ἐπρότεινε ὡς Μητροπολίτην τὸν κ. Δαμαλᾶν καὶ ὑπεσχέθη ὅτι, δι' ἄρθρων τῆς, θὰ ὑποδείξῃ ὅτι αὐτὸς εἶναι κατάλληλος διὰ τὸν Μητροπολιτικὸν θρόνον. Χθὲς ὅμως δὲν ἐδημοσίευσεν τίποτε περὶ Δαμαλᾶ, καίτοι τὰ περὶ αὐτοῦ ἄρθρα συνετάχθη-

(6)

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

(6)

ΠΑΡΟΡΜΗΣΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

ὡς συγκινήσεις καὶ ἐπιθυμία, οἰκειοποιεῖται ὑπ' αὐτοῦ, ἥτοι γίνονται βούλησις καὶ ἀντανεκλαστικῶς μεταδίδεται εἴτα εἰς τὰς κινητικὰς χώρας τοῦ ἐγκεφάλου ὡς βούλησις ἐκτελοῦσα. Ἀκριβῶς δὲ δὲν εἴμεθα οὐδόλως κύριοι αὐτοῦ τοῦ βαθμοῦ τῆς διεγερτικότητος τῶν ὀργάνων καὶ ἐπομένως τοῦ βαθμοῦ τῆς ὀρέξεως τὴν τάσεως καὶ συγκινήσεως ἡμῶν μέχρι πάθους πολλᾶκις διὸ καὶ λέγομεν ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος ἔχει τὸν **χαρακτήρα** του, τὴν ἡθικὴν ἰδιοσυγκρασίαν του καὶ ἀντιδρᾷ διαφύρως εἰς τὰς ἐντυπώσεις τοῦ μέσου ἐν ᾧ ζῇ· ὁ εἰς τάχιστα παρσύρεται ὑπὸ τῶν παθῶν, ὁ ἄλλος δυσκολώτερον· ἐκ δύο ἀνθρώπων εἰς μίαν περίστασιν ὁ εἰς θὰ δείξῃ τοιαύτην διαγωγὴν, ὁ ἕτερος ἄλλην.

Ὅτι δὲ τῶντι δέον πρότερον νὰ συμβῇ ποιὰ τις συναισθηματικὴ κατάστασις, ἥτοι διέγερσις τῶν στοιχείων τοῦ ἐγκεφάλου, ὅπως αὕτη μετατραπῇ εἰς **βούλησιν** ἐκτελοῦσαν, δεικνύουσι τοῦτο παθολογικαὶ τινας καταστάσεις. Εἶδομεν, εἰς ἕν ἐκ τῶν προηγουμένων παραδειγμάτων, τὸν δικαστὴν ἐκεῖνον, ὅστις ἔλεγεν εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν ἀποροῦντας πῶς δὲν ἠδύνατο νὰ λαμβάνῃ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπόφασιν καὶ ἔμεινεν ἀδρα-

νής: «ἀλλὰ κάμετέ με πρῶτον νὰ **θελήσω**, νὰ ἔχω τὴν θέλησιν ἐκείνην, ἥτις ἐκτελεῖ κτλ.» Εἰς τὸν ἀσθενῆ τοῦτον ὁ μηχανισμὸς τῆς ὅλης σειρᾶς τῶν ψυχοφυσιολογικῶν ἐν τοῖς ὀργάνοις τοῦ ἐγκεφάλου πράξουν βεβαίως ἐβλάστη, ἡ ἄλυστος αὐτῶν διεσπάρθη ἢ διεκόπη διὰ τοῦτο δὲ ὁ πάσχων, καὶ περ ἔχων πλήρως τὸ λογικόν, δὲν ἦτο κύριος γὰ **θέλη**, νὰ ἐκδηλώσῃ πρὸς τὰ ἐκτὸς μίαν ἐπιθυμίαν, ἥτις ἕνεκα τῆς παθολογικῆς βλάβης τῶν κυττάρων δὲν προσελάμβανε τὴν δέουσαν ἔντασιν, τὸν δέοντα ἐρεθισμὸν, δὲν ἦτο, ἐν ἄλλοις λόγοις, πλήρης καὶ ἀληθὴς ἐπιθυμία διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ μεταβληθῇ εἰς πράξιν, ἥτοι εἰς ἐκτελεστικὴν βούλησιν, ὁ ἄνθρωπος, ὡς εἶπε φιλόσοφός τις, τοσοῦτον μόνον εἶναι ἐλεύθερος, ὅσον εἰς κολυμβητῆς εὐρισκόμενος ἐντὸς τοῦ ρεύματος ἑρμητικοῦ ποταμοῦ· ὁ πλέον εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἐκτελῇ κινήσεις δινὰς τοῦ σώματος καὶ νὰ διευθύνηται ὀλίγον δεξιᾷ ἢ αριστερᾷ, ἀλλὰ πάντοτε ὠθεῖται πρὸς τὰ ἐμπρὸς κατὰ τὴν φορὰν τοῦ ρεύματος ἀδυνατὼν νὰ πλῆθ' ἀντιθέτως πρὸς αὐτό.

Ἐν τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων τοιοῦτον ρεῦμα ὑπάρχει· τινὲς εὐρίσκονται ἐντὸς ἀσθενεστέρου ρεύματος, ἄλλοι ἐντὸς ισχυροτέρου καὶ ἑρμητικοῦ. Οἱ πρῶτοι εἶναι μᾶλλον **ἐλεύθεροι** εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κινήσεων καὶ τὴν διευθύνσιν αὐτῶν· οἱ δεύτεροι ἦττον ἐλεύθεροι καὶ μοιραίως ἡρέμα ἢ μεθ' ὀρμῆς φερόμενοι ὑπὸ τοῦ ρεύματος πνίγονται ἢ ἐκβάλλουσιν εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς διαφθορᾶς, τῆς κακίας καὶ τοῦ ἐγκλήματος.

Ἐπειδὴ εἰς τὰς πλείστας τῶν μνημονευθεῖσων ἐν τοῖς

σαν ἐν μιᾷ νυκτί. Διατί ὅμως δὲν ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον τοῦλάχιστον; ὡς λέγεται ὁ κ. Δαμαλᾶς εἶναι τσιγκούνης, καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ πληρώσῃ μίαν λίραν τὸν στίχον ἐκαστοῦ ἄρθρου, ὅπως γείνη Μητροπολίτης.

Εὖγε σου κύρ Δαμαλᾶ
δίχως νοῦ, δίχως μυαλᾶ.

Καλόγερος ἐν τῷ Ἀρσακείῳ.—Τί ζητεῖ ἐν τῷ Ἀρσακείῳ, καὶ μάλιστα ἐκλεχθεὶς πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὁ **ἱερομόναχος Καλογεράς**; Παρητήθη ὁ κ. Μελάς, καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὐρεθῇ ἄλλος τις ὡς τὸν κ. Μελάς; Πολλοὺς σκανδαλίζει ἡ ἐκλογή ἐνὸς καλογήρου, καὶ μάλιστα νέου, ὡς προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἀρσακείου. Ἐδὼ ἔχομεν σεβαστοὺς οἰκογενειάρχας, οἱ ὅποιοι γνωρίζοντες τοὺς τοιοῦτους καλογήρους δὲν τοὺς δέχονται εἰς τὰς οἰκίας των, διότι τοὺς φοβοῦνται. . . καὶ ἐν τούτοις τινὲς αὐτῶν ἐψήφισαν ὑπὲρ τοῦ κ. Καλογερά ὡς προέδρου τοῦ Διοικητ. Συμβουλίου τοῦ Ἀρσακείου! Φαίνεται, ὅτι θὰ εἶναι πεπεισμένοι ὅτι ὁ κ. Καλογεράς, δὲν θὰ καλο-γυρεύει, ὡς οἱ ἄλλοι καλόγηροι τῶν Μονῶν.

ΕΧΟΜΕ ΤΟΝ ΝΟΥΝ ΜΑΣ ΠΑΝΤΟΤΕ.—Προχθὲς ἦτοι τὴν 30ὴν λήξαντος μηνός, οἱ φυλακισμένοι εἶχον ὡς ἀρχιφύλακα ἀνθυπομοίραρχόν τινα, ὃν ἂν καὶ πατριώτην τοῦ Τρικούπη δὲν δύναται ὁ **ΡΑΜΠΑΓΑΣ** ἢ νὰ τὸν συγχάρῃ κατορθώσαντα νὰ συνδύσῃ τόσο καλὰ τὸ καθήκον του μὲ τὴν καλοκαγαθίαν καὶ τὸ ἀρχιφυλακικὸν μὲ τὴν προσήνειαν καὶ τὴν εἰς δυστυχεῖς φυλακισμένους ἐπιβαλλομένην ἐνδεικνὴν φιλανθρωπίαν.

Φαίνεται δὲ ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχον ἔκτακτον τύχην οἱ φυλακισμένοι, διότι ἔνεκεν τῆς κηδείας τοῦ μακαριωτάτου Μητροπολίτου ὁ ἐν λόγῳ κ. ἀνθυπομοίραρχος διέμεινεν ὡς ἀρχιφύλαξ ἐπὶ 36 ὥρας ἀντὶ εἰκοσιτεσσάρων. Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Μητροπολίτου ἀνεζωογόνησε τοὺς φυλακισμένους.

Ὅθεν ὁ **ΡΑΜΠΑΓΑΣ**, ἂν καὶ ἀποφυλακισθεὶς, ἐννοῶν νὰ ἔχῃ πάντοτε τὸν νοῦν του εἰς τὰς φυλακάς τῷ φωνεῖ ἐν ΕΥΓΕ!

ΚΙ' ΕΝΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΟ 'ΧΕΝ Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΛΛΑ ΜΟΝΟΝ Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ.—Ὁ κ. Βουλκιώτης διέταξε νὰ μεταφερθῶσιν εἰς τὰς φυλακάς τοῦ Συγγροῦ τεσσαράκοντα κατάδικοι ἐξ ὧν τῶν φυλακῶν ἄγοντες ἡλικίαν μικροτέραν τῶν 18 ἐτῶν. Ἐκεῖ θὰ ὀρισθῇ δι' αὐτοὺς ἰδιαιτέρα ἀκτίς, ὅπως, κεχωρισμένοι τῶν ἐπιλοίπων καταδικῶν, διδάσκωνται γράμματα καὶ τέχνην, διότι, καθὼς τοὺς εἶχον ἀναμικτούς μὲ παλαιὰς ἀμαρτίαις τῶν φυλακῶν, ἔτελε οἱποῦντο εἰς ἄλλου εἶδους τέχνην.

Καλὸν καὶ ἄξιον τὸ μέτρον, ἀλλὰ σώζει μόνον τοὺς ἀνηλίκους καταδικούς. Οἱ δὲ μικροὶ ὑπόδιοι φυλακισμένων, οἱ ριπτόμενοι εἰς σφηκοφωλεὰν ἀρσενικοῦ τινος θὰ ἐξακολουθοῦν ν' ἀποτελοῦν τὸ χαρμί παρὰ δόξιν σουλτάνων.

προηγούμενοις περιπτώσεσιν, ἰδίως δὲ εἰς τὴν τάξιν τῶν **γεννητικῶν**, ἡ διατήρησις τοῦ λογικοῦ εἶναι ἡ φαίνεται ἀκεραία, ρυσιμῶ τῷ λόγῳ γεννῶνται ἐκαστοτε πλεῖστα ὅσα λεπτότατα πολλάκις ἱατροδιαστικά ζητήματα. Τὴν λύσιν τούτων κάλλιον διευκολύνει ἡ ἐκαστοτε εἰδικὴ περίπτωσις ἢ γενικαί τινες ἀρχαὶ σκοποῦσαι τὴν ὑπόδειξιν τοῦ βαθμοῦ τοῦ ὑπευθύνου ἢ τοῦ ἀνευθύνου, ὃν δύναται νὰ ἔχῃ εἰς ἀνθρώπος.

Ἐνταῦθα εἶναι κατάλληλος ὁ τόπος νὰ ὑπομνήσωμεν εἰς τοὺς δικιστὰς τοὺς περιωνύμους καὶ βραθείας ἐπιστημονικῆς ἐννοίας καὶ πρακτικότητος ἅμα λόγους τοῦ **Michelet**. «Πρέπει ἡ δικαιοσύνη νὰ γείνη ἱατρικὴ, φωτιζομένη ὑπὸ τῶν φυσιολογικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐκτιμῶσα τὴν μερίδα τοῦ μοιραίου, τὴν ὑπαισερχομένην εἰς τὰς ἐλευθέρους πράξεις. . . . » Πρέπει ἡ ἱατρικὴ νὰ γείνη δικαιοσύνη καὶ ἠθικὴ· πρέπει ὁ ἰατρός, δικαστὴς γνώστης τῆς ἐνδομύχου ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, νὰ εἰσέλθῃ τὸ ἠθικὸν κακόν, τὴν ἠθικὴν νόσον»

ΤΕΛΟΣ

Ἐάν ποτε ἐγράφοντο ἀποκαλύψεις ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου (καὶ ὑπάρχουν οἱ δυνάμει νὰ τὰς γράφουν μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σίγμα) θὰ ἐφύρτεν ὁ κόσμος μὲ τὸ ρωμ εἰ κ ο ρ ε μ π ε λ ῖ ο τῶν φυλακῶν μας.

Ἄ! ἓνας κοῦκος δὲν φέρνει ἀνέιξι, καὶ ἓνας Συγγρός δὲν διορθώνει τὰς ἑλληνικὰς φυλακάς.

Ἡ ἀλήθεια περὶ αὐτῶν δὲν ἐγράφη ἀκόμη, ἀλλ' ὁ **ΡΑΜΠΑΓΑΣ** δὲν ἐφυλακίσθη πάλιν εἰς μάτην.

Ἐχομεν καιρὸν νὰ τὰ ποῦμε.

ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΣΚΟΤΙΣΑΝ.—Ἐπὶ τέλους μᾶς ἐπαρσκότισαν αἱ μεγαλόσχημοι ὁμόδελφοι μὲ τὰς ἀτελειώτους λεπτομερείας των περὶ τοῦ θανάτου τοῦ **Ροδόλφου**. Τί τὸν μέλει τὸν ἑλληνικὸν λαόν, πῶς ἔτιναξε τὰ πέταλα ἓνας ζαμπαρατζίκος πρίγκηψ καὶ μάλιστα αὐστριακός; Ἀφοῦ ὡς καὶ ἡ λέξις «αὐστριακός» χρησιμεύῃ ὡς ὕβρις εἰς τὸ στόμα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ; Ἀφίνομεν ὅτι καὶ εἰς τὸ ὄνομα μόνον τῆς προδότηδος τοῦ **Ρήγα** φρικτῆ πᾶς ἑλλήν πατριώτης.

Ἡ **ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ** ἰδίως τὸ παραξενουτακίζει.

Αὕτη ποῦ χαμπάρι δὲν ἔχει τί γίνεται ὅτῃ γειτονιά της καὶ περριμένει νὰ μάθῃ παρὰ τῆς **ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ** καὶ τῆς **ΝΕΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ** τὸν θάνατον τοῦ Μητροπολίτου, σπεύδει νὰ πληροφορήσῃ τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον περὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν καὶ δημοσιεύει παχυτάτοις γράμμασι τηλεγράφημα δὴ θεν ἰδικόν της, καθ' ὃ ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ αὐτοκράτειρα, γονεῖς τοῦ μακαρίτου, μετέβησαν εἰς Πέστην πρὸς παρηγορίαν των. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι λυπούμεθα τοὺς δυστυχεῖς γονεῖς διὰ τὸ τραγικὸν τέλος τοῦ υἱοῦ των, ἀλλ' ἀρκούν πλέον ὅσα περὶ αὐτοῦ ἐγράφησαν δι' ἡμᾶς, καὶ ἄς μὴ μᾶς χαλᾷ τὸ γλῆντι τῆς ἀπόκριας ἡ **ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ**.

ΣΧΟΛΗ ΥΠΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ.—Εἰς τὴν ἐνταῦθα σχολὴν τῶν ὑπαξιωματικῶν γίνεται μεγάλη κατάχρησις ὅσον ἀφορᾷ τὴν εἰς τὰ γυμνάσια πρακτικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν μαθητῶν. Τοὺς κατήντησαν σχεδὸν εὐπαιδευτικὴν διμοιρίαν. Δέον νὰ μάθωσιν οἱ κ. ἀξιωματικοὶ ὅτι ὁ σκοπὸς δι' ὃν κυρίως ἰδρύθη ἡ σχολὴ αὕτη, εἶναι ἡ ἐπιστημονικὴ μόρφωσις ὑπαξιωματικῶν καὶ οὐχὶ ἡ διοργανώσις ἀπλῶς προγυμναστῶν, καθόσον τοῦτο δύναται εὐχερίστα νὰ ἐπιτευχθῇ καὶ εἰς τὰ σώματα χωρὶς νὰ καταφύγωμεν εἰς τὴν ἀνάγκην ἰδρύσεως σχολῆς καὶ συνεπῶς ἐξοδύσεως ἀρκετῶν χιλιάδων ἢ μᾶλλον ἑκατομμυρίων δραχμῶν. Δὲν ἐννοοῦμεν νὰ παραμειληθῶσι τὰ γυμνάσια· ἀπαγε! νὰ διδάσκωνται καὶ μάλιστα νὰ παραδιδάσκωνται, ἀλλ' ὅχι καὶ πέραν τῆς ἀνθρωπίνης ἀντοχῆς, καὶ πρὸς βλάβην ἐτέρων οὐσιωδῶν μαθημάτων.

Ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ μάθωσιν ὅτι οὐδὲ τὸ ἔθνος οὐδ' ἄλλος τις πιστεύομεν, τοῖς ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ ὑποβάλλωσιν εἰς δοκιμασίαν τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ζωὴν τῶν ὑπαξιωματικῶν· ἡ δὲ μισάνθρωπος καὶ ἐσφαλμένη ἰδέα ἡ ἐκφρασθεῖσα ἄλλοτε ὑπ' αὐτῶν κατὰ τινα ἀνὰ τὰ σύνορα ἐκδρομὴν δι' ὅσοι ζήσουν καὶ ὅσοι δὲν ζήσουν· πρέπει νὰ τοῖς ἐκλείψῃ.

Ἐν τῷ ἐπανιδεῖν ἐκτενέστερον.

ΜΕΤΑΞΕΪ ΔΥΟ.—Ἡ εὐρεὶς χθὲς τὴν νύκτα εἶδα ἐν ὄνειρον τρομερό. Εἶδα ὅτι ἤμην σ' ἓνα δάσος ὅπου ἦτον πλῆθος ἀγρίων ζῶων, λεόντων, τίγρεων κτλ. καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ φύγω.

— Ἄ! αὐτὸ εἶναι δυσάρεστον!

— Ἐξόπνησα ὁμως κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τοῦ τρόμου μου καὶ εἶδον ὅτι εὐρίσκομαι στὸ κρεβάτι μου.

— Αὐτὸ εἶναι εὐχάριστον.

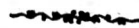
— Ναί μὰ τὸ κρεβάτι μου εὐρίσκετο εἰς τὰς φυλακάς.

— ! ! ! !

ΨΥΧΩΣΙΣ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.—Αὕτη ἡ θέσις τοῦ δημάρχου παρητρεῖ ὅτι δίδει εἰς τὸν **Φιλήμονα** ἀφορμὴν νὰ ἐξυπηρετῇ τὴν ψύχωσιν του. Διότι γνωρίζεις ὅτι ἔχει τὴν μανίαν νὰ ἐκφωνῇ ἐπικηδείους λόγους, ὅπερ τώρα κάλλιστα δύναται νὰ ἀκμῇ ἐξ ὀνόματος τοῦ δήμου. Εἶναι καὶ τοῦτο μία ψύχωσις.

— Καὶ βίβαια εἶναι ψύχωσις ἀφοῦ δὲν ἀφίνει ἡσυχούς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ μετὰ θάνατον.

Κόρις Ἰωάννη Προβελέγιο.

Πτωχὸς ἀνθρώπος, ζῶν διὰ τῆς ἐπιμόχθου ἐργασίας τοῦ διανομέως, ὅς ἐφερον τὸ φύλλον τοῦ **Ραμπαγά**, εἰς τὸ ὅποιον ἦσθε συνδρομητῆς, ἐπὶ ἐν ἔτος καὶ πλέον, ἐξαιρετικῶς παραβλέπων δι' ὑμᾶς τὸν ὅρον τῆς προπληρωμῆς δι'

ὅν εἶμαι ὑπεύθυνος ἀπέναντι τῆς διευθύνσεως τοῦ φύλλου καὶ εἶχον τὴν εὐγένειαν νὰ σὰς ἀφήσω νὰ πληρώσετε μετὰ τὴν λήξιν τοῦ ἔτους καὶ ἀπὸ ἡρώχισατε νὰ χρεώσεσθε μὲ τὴν συνδρομὴν τοῦ ἄλλου ἔτους. Ὑμεῖς ὅμως εἴχετε τὴν βαρβαρότητα νὰ μοὶ ἀρνηθῆτε τὴν ἐξόφλησιν τῆς ἀποδείξεώς σας καὶ νὰ μὲ ἀποπέμψετε βαναύσως κλείσαντες κατὰ πρόσωπόν μου τὴν θύραν τοῦ δωματίου σας.

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἰδοποιήσω, κ. Ἰωάννη Προβελέγιε, ὅτι θελῶ, διὰ ταῦτα, ἐνεργήσῃ καθ' ὑμῶν δικαστικῶς, ἐὰν δὲν σπεύσετε νὰ ἀναγνωρίσετε τὸ χρέος σας. Μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν τοῦ **Ραμπαγᾶ**, πάντων φιλοτίμων καὶ καλοπληρωτῶν, ὑμεῖς μόνος ἀποτελεῖτε λαμπρὰν ἐξαίρεσιν. Δέξασθε κτλ.

Ὁ Διακομὲνς τοῦ **Ραμπαγᾶ**.

ΗΘΙΚΟΛΟΓΙΑ (Κηδείας ἐπεσόδεια).

«Πρόδοξο! Πρόδοξο! — Προχθὲς κυρία τις νεαρὰ, εὐεὶδὴς καὶ εὐκόλπος, ἀπηυδημένη καὶ κάθιδρος ἐκ τοῦ πολλοῦ ὁρόμου καὶ τῆς ἐπικρατούσης θερμότητος κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ μακαρίτου Μητροπολίτου, καθισθεῖσα παρὰ τινι τράπεζαν ἐν τῷ «Κήπῳ Ὁρρανίδου» ἐξεκόμωσεν πρὸ τῶν ἐκθάμβων ὁμμάτων τοῦ πλήθους τὸν στηθόδεσμόν της, ἵν' ἀναπνεύσῃ καὶ ἀφῆκεν ἵνα ἐκχυθῶσιν ἀκωλύτως οἱ πλούσιοι τοῦ στήθους της θησαυροὶ, οἱ δεσμευόμενοι ἐντὸς τῶν νέων τούτων ἀλύσσεων δουλείας... τῶν περισφιγμάτων τοῦ κορσέ!...

Ἐτέρα δὲ παρ' αὐτὴν, καὶ κατ' ἀπομίμησιν της, ἐξέβαλεν ἀμφοτέρω τὰ στενοχωροῦντα αὐτὴν θανασίμως κομψὰ **μποτινία** της, τὰ διήκοντα μέχρι τῆς ἀνωτάτης περιφερείας τῆς στρογγύλης καὶ παχουλῆς κνήμης της, προσλαβοῦσα εἰς τὴν ἐπίμοχλον ταύτην ἐργασίαν ἐπικούρου τὸν νεαρόν καὶ σφριγῶντα τοῦ καφείου ὑπηρετήν...

Τρίτῃ τέλος ἐκ τοῦ καμάτου καὶ τοῦ θάλλους τῆς ὥρας ἐκείνης χειμερινῆς ἡμέρας καταβληθεῖσα, ἅμα ἐφθασεν ἡ συνοδεία τῆς κηδείας εἰς τὸ Νεκροταφεῖον, ἀπέβαλε τὰς ἐσθῆτας, τὸ καπελλίνον, τὴν τουρνουραν καὶ εἴτι ἄλλο ἀποτελοῦν τὸ σύνολον τῆς γυναικὸς τοῦ πολιτισμοῦ παρ' ἡμῖν καὶ φέρουσα μόνον τὴν λευκὸν χιτῶνα ἐξηπλώθη χάριν ἀναφυγῆς καὶ ἀπολάσεως δρόσου ἐπὶ τινος ἐπιτυμβίου πλακὸς, ἐν στάσει ἀγαλματώδει καὶ μὲ τὴν λυσιπλόκαμον κεφαλὴν ἐρειδομένην ἐπὶ τοῦ πηγῆος τοῦ τορευτοῦ αὐτῆς βραχιόνος, οὕτως ὥστε παρὰ πολλῶν ἐκ τῶν διαχυθέντων εἰς τὰς ἀτραπούς τοῦ νεκροταφείου καὶ περιεργαζομένων τὰ μνημεῖα εὐσεβῶν ἀστών, τῶν παρακολουθησάντων τὴν κηδεῖαν τοῦ σεβ. Μητροπολίτου, ἐξελέφθη ὡς ἐν ἐκ τῶν ἀγαλμάτων τῶν κοσμοῦντων πολλὰ τῶν ἐν τῷ Νεκροταφείῳ μνημείων καὶ παριστάντων ἄγγελον ἐξηπλωμένον ἐπὶ τοῦ μνήματος, ἐν θελκτικῇ στάσει καὶ κλαίοντα ἢ αὐτὴν τυχόν τὴν ὑπὸ τὴν κρύαν πλάκα καλυπτομένην καὶ ἁώρως κοιμηθεῖσαν νεαρὰν γυναῖκα... Ὡς ἐκ τῆς ἐπιγεομένης δὲ ὑπὸ τῶν πέριξ κυπαρίσσεων σκιάς πολλοὶ ἡπατώντο περὶ τοῦ ζῶντος ἀγάλματός μας, ἕως οὗ νέος τις, τοῦ καλοῦ ἐν-θεοῦ λάτρης, ἀπετόλμησε νὰ φέρῃ βέβηλον χεῖρα ἐπὶ τὰ ἡδυπαθῶς προσέχοντα στρογγυλώματα τοῦ στέρνου καὶ... τὸ ὄναρ διελύθη...

Τ' ἀνωτέρω, ἅτινα ἐσπεύσαμεν ν' ἀναγράψωμεν πρῶτοι ἡμεῖς ἐν ταῖς στήλαις τῆς «Ἀκροπόλεως» ἀποτελοῦσι βεβαίως σπουδαίαν καὶ ἐνθαρρυντικὴν **καινοτομίαν** ἀποδεικνύουσαν **καταπληκτικὴν πρόδοξον**, ὀφειλομένην καὶ ταύτην εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» ἥτις ἐσπευσε ν' ἀναγράψῃ ἐν ταῖς στήλαις της πᾶν φιλοπροόδως καὶ φιλοτίμως τὴν πρώτην **καινοτομίαν** τῶν ἐν τῇ πλατείᾳ Συντάγματος προχθὲς τριῶν κυριῶν, αἵτινες ἀνυψώσασαι μέχρι γόνατος τὰς ἐσθῆτας παρέδωκαν εἰς τοὺς

στιλβωτάς ὑποδημάτων τοὺς κομψοὺς αὐτῶν πόδας... Εὐγε λοιπὸν σήμερον καὶ εἰς τὰς παρακολουθησάσας τὸ παραδειγμα ἐκείνων... θαρραλεώτερον... Καὶ «τάχ' αὔριον ἔσεται ἄμεινον»... Ζήτω ἡ Πρόδοξο!...

Ζήτω ἡ μαστροπεία!

«Καὶ ἐνῷ τοιαῦται εἰδυλῖαι καὶ σκηναὶ ἐτελοῦντο ὑπὸ τὰ ἀμφιλαρῆ βαθύσκια τῶν κυπαρίσσεων φυλλώματα, ἐκεῖ που ὀλίγα βήματα μακρὰν, ἤκούετο ἡ φωνὴ τοῦ **πιητοῦ τῶν τάφων** τοῦ κατ' ἀποκοπὴν ἐπικηδείου ῥήτορος, ἀποχαιρετῶντος τὸν κοιμηθέντα ἱεράρχην...

«Καὶ συνήπτοντο ἐν τῷ περιστατμένῳ πλήθει τοιαῦτα τινὲς συνομιλῖαι, ἃς οὐδεὶς ἄλλος πλὴν ἡμῶν ἠδύνατο ν' ἀρπάσῃ καὶ ἠσαυρίσῃ ἐν ταῖς στήλαις ἐφημερίδος.

— Μπᾶ! ὁ δῆμαρχός μας ἐπιτάφιος καὶ πάλιν ῥήτωρ.

— Ἀμ... ξεχνάει ποτὲ τὴν **παλιὰ του τέχνη**!...

(Ἐκ τῆς «Ἀκροπόλεως».. τῆς αὔριου)

Δ ημύκριτος.

Η ΚΗΔΕΙΑ.

— Ἡ κηδεῖα τοῦ Σεβασμιωτάτου Πρωθιεράρχου ὑπῆρξε μεγαλοπρεπεστάτη καὶ ἐπιβάλλουσα... Ἀλλὰ καὶ **Παρηγυρικὴ**, δυνάμεθα εἰπεῖν, διότι αἱ ἐπίσημοι καὶ ἐκτακτοὶ κηδεῖαι μετέπεσαν εἰς ἀφορμὴν πανηγύρεως καὶ διασκεδάσεως παρ' ἡμῖν. Καὶ μάλιστα τὸ ὥραϊον (ῖ) φύλον δὲν βλέπει τὴν ὥρην πότε νὰ τῷ παρουσιασθῶν τοιαῦται περιστάσεις διὰ νὰ τὸ ρίξῃ ἔξω ὀλίγον. Οὕτως ὥστε προχθὲς δὲν ἔμεινε δέσποινα ἢ δεσποινὶς Κυρά-Γεώργαινα ἢ Μαρουλιώ, ἥτις νὰ μὴ ἠκολούθησε τὴν κηδεῖαν τοῦ ἀγίου Μητροπολίτου ἐπὶ τῇ προφάσει μὲν ἵνα μεταλάβῃ πως ἀγιότητος, πράγματι ὅμως ἵνα ἐπιδειχθῇ καὶ διασκεδάσῃ ὀλίγον. Ἀλλὰ καὶ ὁ ζωογόνος ἥλιος τῆς ἡμέρας ἐκείνης οὐρὶ ὀλίγον συνετέλεσεν εἰς τὴν σωρὴν τοῦ πλήθους, μεταξὺ τοῦ ὁποίου ἤκουε τις διαλόγους, ὡς τὸν ἐξῆς:

— Εἶδες ἡμέρα ἀριστοῦργημα σήμερα; Λιανὰ καὶ χαρὰ Θεοῦ, θαρρεῖς κ' εἶναι καλοκαίρι...

— Λές κι' ὁ δεσπότης ποῦ τόσο ἀγαποῦσε τὸ ποίμνίον του εὐχλόγηκε νὰ μᾶς κῆμῃ τέτοια μέρα στὴν κηδεῖαν του γιὰ νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ. Εἶναι τὸ τελευταῖο δῶρο τοῦ δεσπότη μας...

— Μὲ τὴν εὐχὴν του!...

Χρονογράφος.

Εἰς Δαμαλάν

Ὅταν ἐμένα θὲ νὰ δῆς νὰ γείνω ἀστρονόμος,

Ὅταν γενῇ ὁ Μάρδαλος καὶ πάλιν βουλευτὴς

Ὁ Βῆς ἢ Ἀρειμάνιος σὺν γίγῃ ἀστρονόμος

καὶ ὁ Σκουλούδης πάλιν προβάλλῃ βουλευτὴς

Ὁ δὲ Κουμπάχας δῆμαρχος μὲ τὰ πολλὰ μυαλὰ

Μητροπολίτη, τότε θὰ γίγῃς Δαμαλᾶ.

Ὡς τότε ὅμως ἔχασε γὰρ νὰ γένῃς Δεσπότης

Κ2' ἢ ὑποψηφιότης σου ἄς μείρῃ ἀστυδότης

Γιατὶ ἂν πάρῃ μυροῦνδᾶ ἢ τρελλοκοινωρία

Ὅτι καὶ ρέει σ' ἔλπεισε Διοποτικὴ μαρτῖα

Ἄρτις νὰ βάλῃς ὡς ζητᾷς μίερα Μητροπολίτου

Θὲ νὰ φορέσῃς, στὸ Δαγρί, μαρδύαν ἱερμῖτου.

Λογχίας.